

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen
verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redactie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. H. C. van der Ent, Katwijk aan Zee; Ds. R. Kok, Nijkerk; Ds. H. van Leeuwen, Urk; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; Ds. M. C. Tanis, Sliedrecht-Centrum; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redactie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13, Meerkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Van Eeghenstraat 14, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn. Abonnementsprijs f 7,- per jaar.

Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar.

Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

Het gebed van een vreemdeling

*Ik ben een vreemdeling op de aarde,
verberg Uw geboden voor mij niet.
Psalm 119 : 19*

Er zijn verschillende teksten in Psalm 119, die beginnen met „Ik ben”. Denk eens aan: „Ik ben Uw knecht, maak mij verstandig en ik zal Uw getuigenissen kennen”. De dichter getuigt in zulke verzen wie hij is. Niet in hoogmoed, zoals zovelen die graag „wat” willen zijn voor mensen. Neen, juist in diepe ootmoed wetend dat alléén genade hem zo doet zijn. En dat belijdt hij voor God en mensen.

Is het geen ingrijpende belijdenis te belijden een vreemdeling op aarde te zijn? Daarmee zegt hij immers niets minder dan dat hij op deze aarde niet thuis is. Hij behoort óók geestelijk tot het geslacht van Abraham, Izak en Jakob, die beleden gasten en vreemdelingen op deze aarde te zijn.

Duidelijk is het daarom hier, dat alléén genade hem tot een vreemdeling op aarde gemaakt heeft. Van nature zijn we wél vreemdeling, maar dan geen vreemdeling op aarde, doch vreemdeling van God en ons hart. Vreemdeling van de verborgenheden van Israëls God. Hoe wás Abraham vreemdeling op aarde geworden? Door de krachtadige roeping uit Ur der Chaldeen, die door genade in zijn hart en leven had doorgewerkt. De roepende God had hem door het Woord Zijner genade tot een vreemdeling gestempeld. En zo maakt God van de hemel door de eeuwen heen vreemdelingen hier beneden.

Zo krijgt hij een ander leven. Tevoren was zijn leven buiten God en zonder hoop. Hij wandelde naar het goeddunken van eigen hart tegen Gods Wet. Maar door de kracht van Gods werk is hij daaraan ontdekt en heeft God nodig gekregen. Zijn leven ligt in Gods gunst en gemeenschap. Zo ook is zijn levensrichting anders. Eerst van God af, maar nu door genade naar God toe, in het zoeken van Hem en de lust in Zijn Wet. Zeker, het oude bestaan blijft. De dichter van Psalm 119 getuigt ervan aan het eind: „Ik heb gedwaald als een verloren schaap”. Maar toch is het waar door de Heilige Geest in zijn hart: „Hoe lief heb ik Uw Wet! Zij is mijn betrachtting de ganse dag”. Alles vrucht van het werk Gods. Een ander leven en een andere levensrichting brengen ook met zich mee een andere levensverwachting. Op deze aarde kan niets hem ten volle bevredigen. De vreemdeling op aarde is ook pelgrim. Op doorreis naar een ander vaderland. Hij moet door deze wereld heen. Het kan niet anders. Hij heeft ook een taak in het midden van deze wereld. Maar zijn bestemming is boven deze wereld uit in het betere vaderland. „Het is goed om op te merken waarom hij zegt, dat hij een vreemdeling en bijwoner is in de wereld, want

wereldlingen en aardsgezinde mensen bekommeren zich om niets dan om een aangenaam en gemakkelijk leven te leiden hier beneden; maar zij die wél weten, dat wij hier onze loop hebben te volbrengen, en dat onze erfenis ons wacht in de hemel, zijn niet gehecht aan noch bezwaard met deze voorbijgaande dingen, doch jagen naar hetgeen waartoe zij geroepen zijn” (Calvijn).

De vreemdeling bidt. Belijdenis en gebed gaan hier samen. Zoals zo vaak in Psalm 119. Hij is vreemdeling om Gods wil en heeft daarom juist nodig gedurig de wil van God te kennen. Daaruit komt het openbaar, dat hij geen vreemdeling is op aarde alleen met zijn mond, maar in de beoefening van zijn hart en leven. Zonder het biddend leven komt er van die beoefening niets terecht.

Wat gepast is dit gebed! Verberg Uw geboden niet voor mij. Zijn weg als vreemdeling is omringd door gevaren. Het is als een lange reis naar een ver land. En op die reis wordt hij benauwd door allerlei vijanden. Zij proberen hem van die weg af te brengen. Het ergst is zijn eigen dwaasheid, waardoor hij zo gemakkelijk afdwaalt van de weg. Hij weet het en bekent het in dit gebed: Heere, zèlf kan ik de weg niet vinden en niet gaan. In eigen licht kom ik om in mijn vreemdelingschap.

Maar nu: verberg Uw geboden niet voor mij. Uw geboden. Die geboden zijn Gods woorden. Die woorden zijn bevelen en beloften tegelijkertijd, bedreigingen en vertroosting. Zij brengen leven en licht. Hij weet het: tegen die geboden heb ik zwaar gezondigd. En nochtans schijnt voor hem het licht der beloften in Christus in die geboden. Daaruit zijn ze voor hem vol leven en licht.

De Christinnereis is voor jong en oud

Toen de pelgrims de volgende morgen ontwaakt uit de zoete rust des slaaps allen weer bijeen waren, verzocht Christinne aan haar zoon Jacobus om een hoofdstuk te lezen, en hij las Jesaja 53. Toen hij met het lezen geëindigd had, vroeg Eerlijk waarom er geschreven staat van de Zaligmaker: „Hij was opgeschoten uit een dorre aarde”, en „Hij had geen gedaante noch heerlijkheid”.

Hierop hernam Stoutmoedig: „Het eerste kan ik, naar ik meen, hiermede beantwoorden, dat het volk der Joden tot hetwelk Jezus kwam, bijna alle levenskracht en godsdienstzin had verloren. Het andere betekent geloof ik meer

VAN DE ADMINISTRATIE

Ook voor de administratie is het echt vakantie, daar wij thans rustige weken doormaken. Toch mochten wij weer een viertal nieuwe abonnees noteren en ontvingen wij aan giften f 13,-, een cijfer, naar wij hopen, dat zijn dieptepunt heeft bereikt. Als u dit leest, is de vakantie bijna weer voorbij, waarom wij een beroep doen op al onze abonnees om met de daad hun liefde voor „Bewaar het Pand” te tonen. Geef ons in dat opzicht maar veel werk, waarnaar wij belangstellend uitzien. Ons gironummer is nog steeds 704350 t.n.v. Administratie „Bewaar het Pand”, Van Eeghenstraat 14, Alphen a/d Rijn.

v.d.L.

En nu blijft hij gedurig maar nodig houden, dat de woorden Gods voor hem geopend worden. Zijn oog moet telkens geopend worden voor die geboden en die geboden voor zijn oog. Om de weg te zien in die geboden, gewezen. Om de weg te gaan uit kracht van de woorden Gods. Dan is zijn pad recht en vaart hij Gods gunst. Dan zijn de inzettingen Gods gezongen ter plaatse zijner vreemdelingschappen.

Zijn deze belijdenis en dit gebed werkelijkheid in uw leven? Velen maken om deze tijd van het jaar grote reizen. Het lijkt soms wel eens of er geen grens aan is. De welvaart maakt veel mogelijk, terwijl er zo weinig gevraagd wordt naar Gods inzettingen in de vakantie. Het gaat er om in ons aller leven dat we de reizen kennen van de vreemdeling op aarde.

Laten we niet denken een vreemdeling op aarde te zijn met een belijdenis der lippen alleen, terwijl het Woord Gods nimmer kracht deed in het leven. Er is zo'n groot onderscheid tussen de vreemdeling van Psalm 119 en deze vermeende vreemdeling. De laatste heeft het Woord Gods wel altijd bij de hand, maar nimmer is hij in nood om er leven en kracht voor zijn behoeftige ziel uit te ontvangen. Maar de biddende vreemdeling leest en kent de naam van Christus Jezus, die boven alle namen is, in Gods woorden. En zo zijn ze hem een staf op de reis. Zo wordt hij van zijn kant gedurig maar weer afhankelijk en behoeftig om door die woorden de weg te vinden naar het eeuwige vaderland.

D. Slagboom

gans begeerlijk. Zulk één is mijn Liefste, ja zulk één is mijn Vriend, gij dochters van Jeruzalem."

Nu zei Gajus: „Daar wij Stoutmoedigheid bij ons hebben, die zijn wapenen meesterlijk weet te hanteren, stel ik voor, dat wij, als wij voldoende gespijzigd zijn, met hem uittrekken om te zien of wij iets goeds kunnen uitvoeren. Op enige afstand van hier woont een reus, Verdelger genaamd, die deze landstreek zeer onveilig maakt, en ik weet enigszins waar hij zich schuil houdt. Hij is het hoofd van een bende rovers, en het zou een weldaad zijn als wij de omtrek van deze booswicht konden verlossen".

De geestelijke belangen van de pelgrims hebben wij altijd in afhankelijkheid van de hulp des Heeren te behartigen. Wij hebben hen zoveel mogelijk bijstand te verlenen in de strijd en tot troost te zijn in hun droefheid.

Allen bewilligden hierin en begaven zich op weg; Stoutmoedig gewapend met zwaard, helm en schild, de overigen met speren en knotsen.

Toen zij gekomen waren aan de plaats waar hij zich ophield, bleek het dat hij juist zijn woede koelde aan een zekere Kleinmoedig, die zijn knechten onderweg hadden overvallen en aan hun meester overgeleverd.

De gewelddenaar scheen wel voornemens hem te verscheuren en te verslinden, want hij had de aard van een menseneter. Zodra hij dan ook Stoutmoedig en zijn vrienden aan de ingang der spelonk zag, vroeg hij wat zij daar te maken hadden.

Stoutmoedig: „Wij hebben uzelf nodig! Wij zijn gekomen om u te vergelden al de ellende, die gij zovele pelgrims hebt berokkend en wraak te oefenen omdat gij hen van des Konings heirbaan hebt weggesleept. Kom eens uit uw spelonk!"

Daarop wapende hij zich en kwam naar buiten. Toen begonnen zij te strijden; het gevecht duurde omstreeks een uur, waarna zij ophielden om adem te scheppen.

Verdelger: „Wat hebt gij hier op mijn gebied te maken?"

Stoutmoedig: „Wij zijn gekomen om de verslagen pelgrims te wreken, zoals ik u reeds zei". Nu grepen zij opnieuw naar de wapenen en bij de eerste aanval moest Stoutmoedig terugwijken. Maar terstond sloeg hij weer op zijn tegenstander los, die nog wel zijn slagen afkeerde, maar toch eindelijk moest zwichten. Tenslotte sloeg Stoutmoedig hem met een slag het hoofd af en zo had hij tevens Kleinmoedig uit het geweld van dat monster bevrijd. Zij namen hem nu ook mee naar Gajus' woning en toonden daar ook het hoofd van de verslagene. Later werd het ten toon gesteld tot een afschrikwekkend voorbeeld voor andere vrienden.

In de grond der zaak was Kleinmoedig bevrijd uit de greep van helse ketterijen. De arme man was er niet tegen opgewassen, zodat hij er door met machteloosheid werd geslagen. Maar Stoutmoedig mocht die helse ketter verslaan, hem treffen in zijn leugenachtig hart. En dat gaf Kleinmoedig weer moed en kracht verder te gaan op Sion aan.

Nu richtten zij tot Kleinmoedig de vraag wat de oorzaak was, dat hij in de handen van de gewelddenaar was gevallen.

Toen zeide de arme man: „Ik ben een ziekelijk man, en daar de dood gewoonlijk elke dag bij mij aanklopte, begreep ik dat ik tehuis nooit weder gezond zou worden. Nu ging ik als pelgrim op reis en ben hier gekomen van de stad Onzeker, waar mijn vader geboren is evenals ik. Lichaamskracht bezit ik niet, en ook geen geesteskracht, maar ik wens de weg van een pelgrim, zij het dan ook slechts kruipende, af te leggen. Toen ik aan de poort kwam aan het begin van deze weg, ben ik daar zeer vriendelijk ontvangen, geen enkele aanmerking werd gemaakt op de zwakte van mijn lichaam of van mijn geestesvermogen, en bij mijn vertrek werd mij allerlei medegegeven dat ik op reis zou kunnen nodig hebben en de wens mij toegevoegd dat ik de hoop tot het einde toe mocht behouden. Aan het huis van Uitlegger gekomen werd mij de grootste vriendelijkheid bewezen, en daar hij het bestijgen van de heuvel Moelijkheid voor

mij te zwaar vond, heeft hij mij door zijn dienaars laten o

Wat kan de Heere het kleinmoedigen soms gemakkelijk maken. Dan worden zij op vleugelen der arenden gedragen en tot Hem gebracht om te delen in het licht van Zijn vriendelijk aangezicht.

„Inderdaad heb ik in mijn kleinmoedigheid van meer dan één pelgrim hulp en troost genoten, al had niemand lust zo langzaam voort te gaan als ik genoodzaakt ben te doen. Maar niemand ging mij voorbij, zonder mij een bemoeiigend woord toe te spreken en te zeggen, dat het des Heeren wil is kleinmoedigen te vertroosten, en zo gingen zij op hun eigen manier verder.

Toen ik in de Aanvalslaan was gekomen, plaatste die gewelddenaar zich tegenover mij en eiste dat ik tegen hem zou strijden. Nu daartoe ontbrak mij de macht geheel en al, dus als een weerloze prooi viel ik in zijn handen. Maar ik geloofde vast dat hij mij niet zou kunnen doden. Wel sleepte hij mij in zijn hol, maar omdat ik niet gewillig met hem was gegaan, was ik vast overtuigd dat ik er weer levend uit zou komen".

Zie, dat is nu het onaantastbare leven der genade dat de Heere aankleeft. Gesteld in de staat des geloofs werd hij door het geloof in de kracht Gods bewaard. En al waren zijn omstandigheden van alle kanten hopeloos, daar was en daar leefde in zijn hart een hopen op des Heeren onveranderlijke trouw. Van dat leven moest Verdelger afblijven, het is de wortel der zaak.

Kleinmoedig: „Eenmaal was ik verzekerd dat, zolang ik niet gewillig in 's vijands handen viel, doch alleen voor het geweld boog, de vijand geen macht over mij zou behouden. Ik gevoelde dat hij mij beroven zou gelijk het

dan ook geschied is, maar ik heb er het leven afgebracht en daarvoor zal ik mijn Koning en u altijd dankbaar zijn. Dat ik aan nieuwe aanvallen bloot sta, daarvan ben ik zeker, maar ik ben vast besloten die tegemoet te gaan, te lopen als ik lopen kan, en te kruipen als ik niet kan gaan. Mijn keus is beslist, dank zij Hem, Die mij heeft liefgehad! Mijn pad ligt open voor mij, mijn hart is aan de overzijde der rivier, waarover geen brug ligt, al ben ik ook, gelijk gij ziet, een arme en zwakke van geest".

Met vermaak hebben wij mogen luisteren naar de geloofstaal van Kleinmoedig. Hij heeft tot verheerlijking van de Heere een lofzang mogen zingen. Mogen zingen van de wegen des Heeren. Waarom de vijand hem heeft kunnen beroven, doet hier niet ter zake. De vijand ten spijt is hij rijker uit zijn hol tevoorschijn gekomen, dan dat hij er in is gegaan. Daniël is rijker uit de leeuwenkuil opgekomen dan ter neder geworpen, daar hij er met nieuwe blijken van Gods trouw uit opgekomen is. Kleinmoedig doorworstelde in het hol van de leeuw een zware beproeving en hij heeft niet gewankeld. En dat heeft de Heere met blijken van Zijn liefde en trouw bekroond. Hij is er door versterkt in het geloof en bevestigd in de staat der genade. Zijn jeugd is vernieuwd zodat hij de reis moedig mag voortzetten. Voorts is het tot versterking van het geslacht der kleinmoedigen dat Stoutmoedig de overwinning mocht behalen op Verdelger. Maar daarmee is dat geslacht der boosheid nog niet tot de laatste man toe uitgeroeid. Daar zijn er nog meer die op ons loeren en daar hebben wij rekening mee te houden. „Zijt niet hooggevoelende, maar vreest".

Nijkerk

R. Kok

Naar de Katechisatie

DE NAAM CHRISTUS (1)

De naam van de Middelaar, „Jezus", is Zijn persoonsnaam, en de naam „Christus" is Zijn ambtsnaam.

We hebben al stil gestaan bij de bijzondere, rijke betekenis van het ambt. Christus' ambtelijke bediening is de bediening van het werk des Vaders in het grote werk der verlossing! En dit ambtelijk werk betreft het werk der verlossing vóór de Zijnen, die Hem van de Vader van eeuwigheid gegeven zijn, maar ook in de Zijnen, als het werk van de toepassing van Zijn verworven weldaden, dus ook ambtelijk, door Zijn Woord en Geest. We hopen D.V. hierop nog nader terug te komen. Tot die ambtelijke bediening is Christus gezalfd. En deze zalving houdt in: verordening en bekwaammaking. „Verordining" naar zijn beide naturen, Zijn Goddelijke en Zijn menselijke natuur, terwijl Christus alleen naar Zijn menselijke natuur is bekwaangemaakt. Vanzelf, want naar de Goddelijke natuur behoefde geen bekwaammaking plaats te hebben.

De bekwaammaking naar Zijn menselijke natuur had dus plaats in de tijd. Het was de Heilige Geest, Die het lichaam van Christus heeft toebereid in de schoot van Maria. „De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen", Luk. 1:35. Zo is bij de doop in de Jordaan de Heilige Geest op Christus gedaald met de volheid van Zijn gaven, van wijsheid, macht en heiligheid.

Deze zalving werd afgebeeld in de zalving van de profeten, van de priesters en van de koningen in het oude verbond. De heilige zalfolie was het beeld van de Heilige Geest, Die hen vaardig maakte tot hun bediening. Met deze zalving ging niet altijd gepaard de zaligmakende werking van Gods Geest. We lezen bij Saul, dat God hem het hart veranderde in een ander. Dit was niet het ontvangen van een nieuw hart, van een levendgemaakt hart. Saul was daarvan vreemd. Maar dit „veranderen van zijn hart in een ander" wilde zeggen, dat Saul werd bekwaangemaakt tot zijn koningsambt. Daartegenover deelde

79.

David als de man naar Gods hart wel in de weldaad van de vernieuwing van zijn hart, toen hij gezalfd werd door Samuël. Beider koningschap was ook zeer verschillend. Sauls koningschap belichaamde het aardse koningschap, terwijl dat van David belichaamde het geestelijk koningschap, het koningschap van Christus. Het verschil kwam ook uit in de wijze van de zalving. Saul werd gezalfd met de kruik en David met de hoorn, welke wijst op het onverbreekbare.

Zo is Christus gezalfd tot DRIEVOUDIGE bediening van het ambt, tot profetische, priesterlijke en koninklijke bediening.

Waren de drie ambten onder Israël gescheiden, in Christus zijn alle drie verenigd. We mogen nooit stellen, dat Christus de drie ambten los naast elkander heeft uitgevoerd. Wanneer Hij als Profeet optrad, was Zijn prediking ook met priesterlijke bewogenheid tot de armen van geest, ja, met koninklijke macht. Hij leerde „als machthebbende" en niet als de Schriftgeleerden. In de priesterlijke volbrenging van Zijn offerande heeft Hij ook „profetisch" geleden en heeft Hij Zijn offerande koninklijk volbracht.

Deze drievoudige ambtsbediening was noodzakelijk tot herstelling van de drievoudige taak, welke de mens had uit te voeren, toen God hem geschapen had en wel als profeet, priester en koning. Daarin kwam hij het rijke beeld van Zijn Schepper te vertonen, waarnaar hij geschapen was, namelijk in KENNIS, GERECHTIGHEID en HEILIGHEID. Als profeet kende Adam zijn Schepper en Zijn werken. Als priester moest hij zichzelf Gode en Zijn dienst opofferen en als koning regeerde hij over al het geschapene.

Maar de mens heeft deze drievoudige ambtsheerlijkheid verbroken. Hij is verduisterd geworden in zijn verstand, blind in 's hemels wegen. Hij offert zich nu op aan de duivel en aan de dienst der zonde, mist alle gerechtigheid om voor God te bestaan en draagt het slavenkleed der zonde, is geworden dienstknecht der zonde, slaaf van de duivel.

De verbroken ambtsheerlijkheid is echter weer door Christus hersteld.

Als Profeet heeft Hij hersteld de ware kennis,

als Priester de volkomen gerechtigheid en als Koning de heiligheid en daarmee is dus hersteld het geschonden Beeld Gods, welk herstel omvat het grote werk der verlossing. Heeft nu Christus als Profeet, Priester en Koning het beeld Gods hersteld vóór de Zijnen, Hij doet dit ook in Zijn volk, langs de weg van hartvernieuwende genade, door Zijn Woord en Geest, opdat zo de ambten van Christus zouden funktioneren in de harten van Zijn volk! En waarin komt die funktionering uit? Wel, in hetgeen onze Heidelberger zo schoon verklaart in zondag 12, vraag en antwoord 32. Lees u zelf die zondagsafdeling en bemerk daarbij de schone betekenis van de „christennaam”. Leide dit ook tot ernstig zelfonderzoek. Zijn we waarlijk een „christen” geworden? En wordt dit gezien in de praktijk van het leven, in een wandel in de tere vreze van Gods heilige Naam?

Wat heeft de naam „christen” in onze vervlakte tijd, waarin de afval zo schrikbarend toeneemt, haar volle schone klank verloren en wel door het naam-christendom, dat christen-zijn en werelddienst wil verenigen en wil doen samengaan. En dit kan niet naar Gods Woord en naar de beleving van dat Woord! Hoeveel wordt er niet goed gepraat, dat duidelijk door Gods Woord wordt aangegeven als zonde, als „vles” en vleselijke godsdienst. Wat erg is het, dat al meer de vorm de plaats gaat innemen voor het wezen der dingen, voor het dienen van God in geest en waarheid!

Moet daarom niet in grote ernst en diepe beweging de eis der bekering en de oproep tot bezinning en reformatie doorklinken, in de kerken, in de gezinnen, op de scholen, ja allerwegen?

Doorwaai de Heilige Geest de hof van Zijn kerk, opdat weer eens de specerijen uitvloeien!

Urk.

v.L.

NIEUWE INZICHTEN

(4)

In het vorig artikel wees ik er op, dat Kuitert ontkent, dat Adam en Eva historische figuren zijn. Ik mag daarop nog wel even terugkomen, want ik meen, dat hiermee Gods Woord in het hart wordt getroffen. Weer zeg ik, dat ik zeer wel weet, dat Kuitert dit ten sterkste ontkent. Hij wil de Bijbel als Gods Woord aanvaarden. Het gaat, zoals ik al eerder opgemerkt heb, volgens hem alleen om een bepaalde uitlegging van de Bijbel of in elk geval van zekere Bijbelplaatsen. De waarheid van de Bijbel staat of valt niet, volgens hem met de aanvaarding of ontkenning van de historiciteit van de eerste hoofdstukken van Genesis.

Ik meen echter dat met de ontkenning van het feit, dat Adam een historisch figuur is (en dat impliceert, dat de paradijsgeschiedenis niet „echt gebeurd” is) in feite heel de heilsopenbaring Gods in Christus in het Oude en Nieuwe Testament geen werkelijke waarde heeft.

Als Adam niet werkelijk geleefd heeft en dus ook niet ongehoorzaam is geweest (in de zin als de Bijbel er van spreekt) en wij in Adam niet gevallen zijn (weer in de zin als Gods Woord er van getuigt), wat betekenis heeft dan het werk van Christus, Die in de Bijbel de tweede Adam wordt genoemd en Die gehoorzaam is geweest? Hoe kan men er toe komen om, terwijl Paulus duidelijk in Rom. 5 Adam en Christus tegenover elkaar stelt, te ontkennen dat Adam heeft bestaan en dat hij ongehoorzaam is geweest, en wel te aanvaarden, dat Christus een historisch persoon is en dat Hij in alles de Vader gehoorzaam is geweest?

Kuitert beweert dat een dergelijke redenering geen steek houdt. Hij stelt het voor alsof men bij een redenering als hierboven de waarheid van Christus en zijn werk hangt aan de waarheid over Adam als de eerste mens. Even later zegt hij: niet om Adam, niet om een bijbelbeschouwing, maar om de boodschap van Jezus zijn de christenen christenen geworden.

Daarom verandert er aan het geloof ook niets als Adam niet een historische persoon blijkt te zijn. De werkelijkheid van Jezus wordt niet gedragen door wat de Bijbel over Adam zegt, maar staat voor zichzelf. (blz. 28: Verstaat gij wat gij leest?).

Ik zou hierbij op willen merken, dat het inderdaad juist is, dat een mens (en nu gebruik ik maar de woorden van Kuitert hoewel ik ze erg zwak vind) christen is als hij de boodschap van Jezus aanvaardt. Maar... ik vraag terstond: is dat alles? Is dat zelfs het eerste?

Ik meen, dat Gods Woord ons dan nog wel wat anders laat zien en dat elk, die inderdaad christen (gezalfde met de Heilige Geest) is geworden het voor zijn eigen leven ook anders kent.

De Bijbel spreekt ook van de zonde, die ons leven is binnengekomen, van de ongehoorzaamheid die er in ons is, van de schuld en de verdorvenheid van het hart. Kuitert ontkent dit natuurlijk niet, maar als de paradijsgeschiedenis niet waar is, hoe is dan de zonde in de wereld en in het menselijk hart gekomen? Onze Catechismus wijst er in het begin al op. Op de vraag: vanwaar komt dan zulk een verdorven aard des mensen? luidt het antwoord: uit de val en ongehoorzaamheid onzer eerste voorouders Adam en Eva in het paradijs, waar onze natuur alzo verdorven is geworden, dat wij allen in zonden ontvangen en geboren worden.

Met de ontkenning van dit alles wordt in feite Christus' werk ook de doodsteek gegeven. We moeten dit goed zien en scherp blijven onderscheiden. We kunnen niet het ene loslaten en tegelijk het andere vasthouden. De ontkenning van het ene houdt onherroepelijk, of ik het wil of niet, of ik het bedoel of niet, ten slotte de ontkenning van het andere in.

Kuitert is in flagrante tegenspraak met de Catechismus, een belijdenisschrift van de kerken waartoe hij behoort. Hij geeft er blijk van die niet meer te onderschrijven.

Ik zou wel eens willen weten hoe hij over die bewuste zondag van de Catechismus preekt. Hij zal, als hij eerlijk is, moeten zeggen, dat onze vaders mis geweest zijn; dat de opstellers van de Catechismus het niet bij het rechte eind hadden; zij zaten nog vastgeroest in allerlei onwetenschappelijke voorstellingen, die we nu, gelukkig, te boven gekomen zijn. We denken nu niet meer in de termen van „eerste voorouders, paradijs, verleiding, zondeval”, maar in termen van evolutie, atomen, cellen, astronauten, enz.

In mijn vorig artikel heb ik er ook op gewezen, dat Kuitert zo gemakkelijk bepaalde konklusies trekt. In het hierboven gegeven citaat zegt hij b.v., dat Adam niet een historische persoon blijkt te zijn (blz. 28, van zijn boek). En op blz. 76 schrijft hij: „zo is het in onze tijd een onmogelijkheid geworden om in het licht van allerlei gegevens, die van wetenschappelijk onderzoek afkomstig zijn, vast te houden aan wat men dan een letterlijk-historische uitleg van de eerste hoofdstukken van Genesis noemt. Wat deze bijbelhoofdstukken ons verder ook willen zeggen, in ieder geval niet (onderstropping van Kuitert, T.), dat de wereld ongeveer zesduizend jaar oud is en dat in die prille, reeds op maat gemaakte wereld, een eerste mensenpaar woonde. Het moet mogelijk zijn, dat ook in het orthodox-protestantisme van deze voorstelling van zaken afscheid wordt genomen, o.a. omdat zij strijdt met normale, langs wettige weg verkregen gegevens. Dat wil zeggen: zo min het geloof van ons vraagt tegen heug en meug wit zwart te noemen, evenmin vraagt het ons tegen alle wetenschappelijke klaarlijkheid in vast te houden aan het eerste mensenpaar uit Genesis als historische figuren”. (Verstaat gij wat gij leest, blz. 76).

Adam blijkt niet een historisch persoon te zijn. Waaruit blijkt dat? Uit allerlei gegevens die van wetenschappelijk onderzoek afkomstig zijn, zegt Kuitert. Als dit geen bewijs is, dat hij de wetenschap hoger aanslaat dan de Bijbel, dan weet ik het niet meer. Dit is je uitgesproken intellektualisme. Het is ook, ik kan er moeilijk een ander woord voor vinden, hoogmoedig. Men stelt zich met zijn weten-

schappelijke vondsten en gegevens boven de Bijbel en weet het beter dan wat de Heere ons in Zijn Woord geopenbaard heeft. Hoe kan men nu langs wetenschappelijke weg bewijzen, dat Adam nimmer bestaan heeft? Dat de schepping niet tot stand is gekomen zoals Gods Woord het ons zegt? Dat het paradijs een gedachtenspinel van mensen is? Waarom aanvaardt men eerder en gemakkelijker, dat onze voorouders hordewezens waren dan dat het eerste mensenpaar was, dat God in het paradijs plaatste?

Kuitert zegt toch wel heel duidelijk, dat in die prille, reeds op maat gemaakte wereld, niet een eerste mensenpaar woonde. Hij wil trouwens evenmin weten van een „op maat gemaakte wereld”, dat is, van een rechtstreeks geschapen wereld. Ik acht dit te zijn niet maar een andere uitlegging van wat we in Genesis lezen, maar een pertinente ontkenning en daarom een aanranding van het Woord Gods. Men moge het draaien en keren zoals men wil, maar we hebben hier in feite te doen met wat we honderden malen gehoord en gelezen hebben van modernisten, die van het ene euvel in het andere vielen en bladzijde na bladzijde uit de Bijbel gescheurd hebben. We zien hier niets anders. Daarom acht ik die „nieuwe” inzichten dodelijk voor de kerk. Men moge nog de naam Gereformeerd dragen, maar men is het niet meer.

Adam wordt toch niet alleen genoemd in de eerste hoofdstukken van Genesis. Vele malen spreekt de Schrift over hem en wat er in en met hem gebeurde. In 1 Kron. 1 : 1 wordt hij aangeduid als de eerste mens. In Job. 31 : 33 wordt over hem gesproken als degene, die zondigde en zijn zonde trachtte te bedekken. In Lukas 3 : 38 wordt hij weer aangewezen als de eerste mens, de zoon van God. In Kor. 15 : 22, 45 zien we hem evenals in Rom. 5 geplaatst tegenover Christus.

Naar het oordeel van Kuitert is dit een vrucht van het onderwijs der rabbijnen bij Paulus. Omdat de rabbijnen in hun theologisch onderwijs een plaats aan Adam ingeruimd hebben, heeft Paulus dat ook gedaan.

Ik kan ook verwijzen naar Judas 14, waar Henoch genoemd wordt de zevende van Adam.

Tenslotte: laten wij op onze hoede zijn, en de wacht betrekken bij de zuivere uitlegging en verkondiging van het Woord Gods. Laten we ook hier in Amerika en Canada de ogen wijd open hebben voor de grote gevaren, die hier dreigen. Zodra we beginnen ook maar één stap te zetten op die glibberige weg, zijn we verloren. Ik weet, dat de Heere zal zorgen voor Zijn zaak, maar ik weet ook, dat de duivel rondgaat als een engel des lichts en dat daarom velen gemakkelijk verleid zullen worden.

T.

Voor de jeugd

Beste jongelui!

We hebben uit een brief van een geachte korrespondent, in de laatste twee stukken in Bewaar het Pand, verschillende vragen behandeld. N.l. over het verbond en over het getuigenis van de Heilige Geest, zoals daarover wordt gesproken in de Nederlandse Geloofsbelijdenis art. 5 en in Rom. 8. Lees het een en ander nog maar eens na.

Doch nu stonden er nog meer vragen in die brief. N.l. over de wedergeboorte en de rechtvaardigmaking. Mijn korrespondent had wel eens de uitdrukking gehoord: „geen leven voor de rechtvaardigmaking”. Ook had hij wel eens horen spreken over de „bewuste rechtvaardigmaking”. Er is dan dus — dit stond er tussen haakjes achter — ook een onbewuste. Over het een en ander zou hij gaarne nader ingelicht willen worden.

Dat deze dingen in deze tijd nog belangstelling hebben stemt ons tot blijdschap. Ik hoop dat al onze jonge lezers en ook ouderen zich hiervoor zullen interesseren en dat zij dat zullen blijven doen. Want we leven in een tijd dat de

interesse omtrent deze zaken steeds meer afneemt.

Het één is hier weer een gevolg van het ander. Want steeds minder wordt er gesproken en geschreven over de noodzakelijkheid van de wedergeboorte. Dit lijkt in kerkelijke kringen steeds meer een vanzelfsheid te zijn. Als je netjes leeft, niet al te ouderwets natuurlijk, maar een beetje in de lijn van de tijd, en je gaat naar de kerk, waar moet je dan je zelf nog druk over maken?

Je gaat er dan zonder meer van uit, dat het met je op reis naar de eeuwigheid wel in orde is. Wie praat er dan nog over wedergeboorte? Dat is dan misschien een zaak waar je bij de heidenen nog mee aan moet komen, maar onder christenen (?) is dit een overbodig iets. Door altijd maar te tobben over de vraag: Ben ik wedergeboren of ben ik niet wedergeboren? Heb ik het of heb ik het niet? Ben ik een kind van God of ben ik het niet? Dat maakt je maar ongerust. Wat heb je dan nog aan je leven? Neen, zo benauwd is het niet en zo benauwd wil ik het ook niet. Niet tobben alstublieft. Je moet geloven en dan krijg je het gemakkelijk. God is goed voor alle mensen. Christus heeft geleden voor alle mensen. En bij „alle mensen” behoor ik ook. Dus Hij heeft ook voor mij geleden. Ik maak mij daarom geen zorgen. Schep vreugde in het leven! Dan heb je tenminste nog wat.

Zo gaat een geslacht, dat al groter wordt, zorgeloos de eeuwigheid tegemoet. Wedergeboorte en rechtvaardigmaking worden „uit-de-tijdse-begrippen”. We hebben daarvoor in de plaats gekregen „eigen-tijdse-woorden”, zoals: doe wat! presteer wat! wees goed voor je naaste! zie het elkander een beetje gezellig te maken! en loop niet te zeuren! enz.

Het is droevig dat dit gekonstateerd en gezegd moet worden, maar het is nu eenmaal de werkelijkheid. Het is de geest van deze tijd, maar dat is geen geest die uit God is.

Daarom, nogmaals, ik ben blij dat er toch ook nog anderen zijn, die de knie voor deze Baäl niet willen buigen en die de mond van deze „vleselijke” god niet willen kussen. Want de boven omschreven luchthartige redenering is echt naar het zondige vlees. Dat wil er wel in en het gaat er in ook. Maar met dit alles gaat men ten verderve. Want tenzij dat iemand wederomgeboren wordt, hij kan het koninkrijk Gods niet zien. Dat is een klare uitspraak van de Heere Jezus Christus Zelf, en dan niet tegen een heiden, maar tegen een bondeling eerste klas, n.l. Nicodemus, een mens uit de farizeën, een overste der joden, een leraar in Israël.

De wedergeboorte is dus een noodzakelijke zaak. Dat moet vóór alle dingen benadrukt worden en ook blijven.

Wat is nu die wedergeboorte? De wedergeboorte is geen natuurlijke zaak. Zij is van de mens uit nooit te verklaren. Zij is van de mens uit ook nooit tot stand te brengen. Een mens kan zichzelf niet wederbaren. De ene mens kan het ook de andere niet. De man kan het de vrouw niet. De jongen het meisje niet en ga zo maar door. De wedergeboorte is een wonder. De wedergeboorte is een daad Gods in het leven van een mens. Het is een „vrijmachtig” daad Gods. Vooral dat woord *vrijmachtig* wil ik hier ook even onderstrepen. D.w.z. de Heere verheerlijkt dit wonder in het leven van een mens naar Zijn vrijmachtig welbehagen. Hij doet dit wanneer Hij wil en ook bij wie Hij wil. Ook ten deze geldt: Het is niet desgenen die wil, noch desgenen die loopt, maar des ontfermenden Gods. En Hij ontfermt Zich diens Hij wil en Hij verhardt ook wie Hij wil. Zie Rom. 9.

Deze vrije daad Gods nu van de wedergeboorte wordt uitgewerkt in de harten van de uitverkorenen.

Dit pleit natuurlijk de mens niet vrij, wanneer hij onwedergeboren blijft. Hij kan daarvan nooit God de schuld geven. De mens van nature is wel daartoe genegen. Doch als hij dat doet, dan komt daarin alleen zijn vijandschap tegen God openbaar. Hij leeft dan uit wat hij is: een vijand van God.

Men gaat dit onderschrijven als de liefde tot God in het hart is uitgestort. Dan denkt men

van God geen kwaad meer. Dan geeft men van zijn verlorenheid God de schuld niet meer. Dan geeft men zichzelf de schuld. Dan zal het een wonder zijn, als God het wonder van de wedergeboorte in het leven van de zodanigen zou willen verheerlijken. Men kan het alleen niet bekijken, dat het wonder dan reeds in beginsel heeft plaats gehad. Want, zolang een mens in zijn natuurstaat leeft, dus onwedergeboren is, geeft hij in waarheid van zijn verlorenheid zichzelf de schuld niet. Dit gaat hij doen als hem de ogen geopend zijn. Dan wordt alles eigen schuld. Ook dat men zichzelf niet bekeren kan, dat men zichzelf niet wederbaren kan. Dan moet God het doen. En het zou een wonder wèzen als God het deed. Men laat dan God vrij, maar niet los. Men gaat dan roepen tot God, Die alleen heil kan zenden: O Heer! aanschouw mijn smart. Ja, men heeft er dan smart over, dat men tegen een goeddoend God gezondigd heeft. Men zou zo gaarne alle zonden willen laten, omdat men alle zonden leert te haten. En men zou zo graag heilig voor God, dat is zonder zonden willen leven. Niet om er de hemel mee te verdienen, noch ook om er de hel door te ontgaan, maar omdat God het zo waard is. Men zou dan God wel willen dienen, al was er geen hemel tot beloning en geen hel tot straf. Men wil dan God dienen om God.

In het leven van zulk één is de strijd geboren. Dat is een kenmerk van het nieuwe leven. Waar geen strijd is, daar is geen leven. En waar leven is, daar is strijd. Men heeft ontdekt dat God er is. Dat God een levende werkelijkheid is. Maar men komt er ook achter dat de duivel er is. En deze wil zijn prooi niet laten schieten. Hij wil zijn dienaren behouden. Hij schakelt daartoe alles in. De zonden komen in verhevigde kracht in het binnenste op. De wereld wordt dan ook van binnen ontdekt, en het boze vlees, de oude natuur of de oude mens geeft zich ook niet gewonnen. Men komt er in de strijd ook achter, dat men in eigen kracht die strijd niet volbrengen kan. Eigen krachten moet men leren verachten. Men gaat dan ook kracht zoeken bij God. Want het is Israëls God, Die krachten geeft; van Wie al het volk zijn sterkte heeft.

En welzalig is hij, die al zijn kracht, en hulp alleen van God verwacht. Zulk één wordt veel in het gebed gevonden. Hij gaat dan beoefenen wat Paulus schrijft in 1 Th. 5 : 17: Bidt zonder ophouden. Men bidt dan altijd en overal. Men doet het dan thuis, op school, onder het werk. Men doet het als men naar bed gaat. Maar ook als men er op ligt. Men is dan voortdurend in het gebed. Men kent voor al zijn noden maar één adres en dat is de Heere. Die legt men dan zijn zonden voor. Die laat men lezen op de bodem van het hart. Die bidt men om kracht om tegen de zonden te strijden. Men vraagt Hem ook of Hij de zonden wil vergeven. Want wie anders kan de zonden vergeven dan God alleen?

Men bidt dan zo, omdat men daartoe vanuit het Woord des Heeren bemoedigd wordt. Als de boze zegt, dat het toch allemaal vruchteloos is, dat het bidden toch niet helpt en dat

Boekbespreking

De leerredenen van J. C. Philpot Uitgeverij G. J. van Horssen Barneveld

De heer Van Horssen is bezig met de heruitgave van preken van de bekende Philpot, die in de vorige eeuw met rijke zegen in Engeland heeft mogen arbeiden en wiens preken ook in ons land bekendheid hebben gekregen en nog steeds gaarne gelezen worden. Geen wonder, want Philpot was zelf een man, die op de school des Geestes onderwezen was en de gave van zijn Zender ontvangen had om Gods Woord op zodanige wijze te vertolken, dat Gods kinderen daarin spijs voor hun ziel vonden en nog vinden. Philpot was een baptist en dat komt uiteraard in zijn preken uit. We missen daarin b.v. de aanspraak tot onbekeerden en de opwekking tot bekering. Dat is natuurlijk een gemis, maar toch kunnen we hoge achting hebben voor de arbeid van deze man Gods. De vertaling is niet onberispelijk en de heruitgave geschiedt geheel naar de vroegere druk, waardoor de oude spelling en drukfouten zijn overgenomen. Dit neemt niet weg, dat de heer Van Horssen er goed aan doet de preken opnieuw te doen verschijnen. Thans is verkrijgbaar gesteld het 7e en 8e zestal in één band van royaal formaat. Er komen nog twee banden, dus nog 4 zestallen.

De verkoopprijs is f 15,— per deel, bij intekening op alle zes delen met 12 zestallen f 13,95 per deel. De eerste 3 delen zijn nog leverbaar.

Nog een enkele opmerking. De uitgever zou de waarde van dit werk zeer verhogen, wanneer hij aan het einde van het laatste deel een inhoudsopgave zou opnemen van alle preken in de zes delen. We hopen dit te zijner tijd te kunnen melden. B.

men ondanks alle strijd tegen de zonde, de zonde toch steeds weer doet, dan is daar tussendoor, als het ware een andere stem in het hart, die zegt: Ken Hem in al uw wegen. . . Roep Mij aan in de dag der benauwdheid. . . Doe uw mond maar wijd open. . . enz. Dat zijn dan bemoedigingen voor een ware bidder, die het waarlijk om God te doen is, om aan te houden. Om niet af te laten, hand en oog, op te heffen naar omhoog, totdat Hij (God) ook hen genadig zij. Mijn beste vriend, vriendin, ik hoop niet dat dit vreemde zaken voor jullie zijn. En als je door genade er iets van weten mag, houdt dan aan en grijpt moed. Want uw hart zal vrolijk leven. Nooddriftigen veracht Zijn goedheid niet. Want nooit zal Hij Zijn gevangenen be-geven. De volgende keer nog iets meer hier-over.

Ontvang de hartelijke groeten van jullie aller vriend
Ds. H. C. v.d. Ent

Gereformeerde Bijbelstichting

(handhaving Statenvertaling)

Toogdag D.V. zaterdag 22 augustus in Barneveld
Rehobothkerk (Geref. Gem.), Nairacstraat

Aanvang half elf

1. Ds. J. van Haaren, Amersfoort
2. Rev. T. H. Brown, Londen
(sekretaris Trinitarian Bible Society)
3. Ds. A. J. Wijnmaalen, Maartensdijk
4. Pauze
5. Ds. F. Mallen, Gouda
6. Ds. H. van Leeuwen, Urk
7. Ds. E. du Marchie van Voorthuysen, Urk

De trein uit Amersfoort naar Barneveld vertrekt 9.56 uur.

Enkele voorbeelden van rechtstreekse verbinding met Amersfoort (zonder overstappen): Den Haag SS 8.40 uur; Rotterdam CS 8.40; Gouda 8.26; Woerden 8.32; Utrecht 9.26; Amsterdam CS 9.06; Leeuwarden 7.32; Zwolle 8.53; Enschede 8.26; Almelo 8.46. Vanuit het zuiden de trein van 6.56 uit Vlissingen; Roosendaal 7.53; Dordrecht 8.17; overstappen Rotterdam CS.

I. K. V.

REIZEN IN INTERKERKELIJK VERBAND

8-daagse RIJNREIS

Op 5 september, reissom f 265,- p.p. (deze reis staat o.l.v. Ds. Velthuisen te Lopik, Ned. Herv. Geref. Bond).

Nog 12 plaatsen vrij.

VAKANTIEREIZEN IN INTERKERKELIJK VERBAND

M. VAN PELT-DE REGT

DUBBELSTEYNLAAN 216
DUBBELDAM — Telef. 01860-42749

Onze

VERMAGERINGSKRUIDEN

hebben een 3-voudige werking: a. vochtafdrijvend; b. vetverminderend; c. licht laxerend. U zult van het resultaat versteld staan! Kuur voor een maand f 6,75 (alle kosten inbegrepen).

DROGISTERIJ SIKKING

BARREVOETESTR. 5 - HAARLEM
Telef. 023-312882 - Giro 190609

DRINGENDE OPROEP

Rotterdam

Adamshofstraat 155.

Het bestuur van de Willem Lodewijkschool voor Mavo vraagt per 1 augustus a.s. of later

ENIGE LERAREN

voor een volledige of gedeeltelijke weektaak. Bepaalde bevoegdheden niet vereist.

Brieven z.s.m. aan de directeur, P. W. Hartog, Bergse-
laan 159a, Rotterdam. Tel. huis 287530.